

Ptaki na Wiśle

Toruń, 24 lipca 2012

Woda opadła i spora piaszczysta łąca wyłoniła się na Wiśle w Toruniu. Przed południem była dość pusta – kilka mew i jedna czapla siwa. No, czapli to jednak nie spotyka się codziennie, jest ich w naszym kraju coraz mniej. Niżej ujęcie z prawego brzegu Wisły, około 11-ej, obok czapla lekko powiększona.

czapla siwa

Po południu przespacerowałem się przez most na brzeg lewy, przy zamku dybowski. Czapli nie było, ale były kormorany, śmieszki (dwa zdjęcia niżej), kilka typowych mieszczuchów – wrony, kawki i gołębie – aż się zdziwiłem, że są tutaj. No i najciekawsze – duże stado mew srebrzystych. O nich opowiem trochę dalej, zaczynając od ptaków pospolitszych. Niestety, zdjęcia są marne, wyłącznie dokumentacyjne (odległość ok. 200 m).

Mewy srebrzyste na Wiśle

Toruń, 24 lipca 2012

Cztery z występujących w Polsce mew – srebrzysta, białogłowa, romańska i żółtonoga (dwie ostatnie bardzo nielicznie) – są ogniwami tzw. gatunku pierścieniowego (http://pl.wikipedia.org/wiki/Gatunek_pierścieniowy). Obecnie są one uważane za odmienne gatunki, choć wielu ornitologów nie zgadza się z takim podziałem, traktując białogłową i romańską jako podgatunki srebrzystej (tak zresztą było oficjalnie jeszcze kilkanaście lat temu). Polecam ciekawe artykuły o polskich mewach: <http://forum.przyroda.org/topics31/mewy-srebrzysta-bialoglowa-i-romanska-vt1468.htm> – omawiający bardzo dokładnie różnice w ramach wspomnianego gatunku pierścieniowego i <http://terakowski.republika.pl/mewy.htm> o wszystkich polskich mewach. Z tych artykułów wynika, że rozróżnienie w naturze mew: srebrzystej (*Larus argentatus*), białogłowej (*Larus cachinnans*) i romańskiej (*Larus michahellis*), jest praktycznie niemożliwe. Wiadomo też, że „gatunki” te mogą występować w stadach mieszanych i skutecznie się krzyżować. Pozostają więc przy starej systematyce i uznają jeden gatunek (mewa srebrzysta, *Larus argentatus*), a w nim podgatunki – nominatywny *Larus argentatus argentatus*, mewa białogłowa *Larus argentatus cachinnans* i mewa romańska *Larus argentatus michahellis*. Mewy te gniazdują w Polsce od niedawna, pierwsze lęgi zanotowano w 1968 na wybrzeżu. Obecnie łączna polska populacja srebrzystej i białogłowej szacowana jest na około 3000 par lęgowych (2000+1000) i ciągle rośnie. Gniazdują głównie wzdłuż Wisły i na wybrzeżu Bałtyku.

Mewy srebrzyste i siwe (w różnym wieku), jedna śmieszka (z lewej) i kormoran

Mewa srebrzysta – dymorfizm wiekowy

Toruń, 24 lipca 2012

Koniecznien trzeba wspomnieć o typowym dla dużych mew wieloletnim dymorfizmie wiekowym. Zaczynają od brudnobrązowo poplamionych podlotków z czarnym dziobem (z prawej), by osiągnąć ostateczną – białą z popielatym grzbietem i żółtym dziobem – szatę dorosłaka (z lewej) w 4 roku życia. U mewy siwej ten proces trwa 3 lata, u śmieszki 2 lata. Niżej i na następnych stronach sceny z życia mew srebrzystych, od podlotków, przez 1-2-3-letnie, do całkiem dorosłych.

Mewy srebrzyste – kilka scenek

Toruń, 24 lipca 2012

Mewa srebrzysta – porównanie wielkości

Toruń, 24 lipca 2012

Słowo o wymiarach. Mewa srebrzysta jest dużą mewą, o długości 55-65 cm. Jest wyraźnie większa od identycznej w ubarwieniu mewy siwej (dawniej błędnie zwanej pospolitą, dł. 40-45, ok. 3000 par lęgowych) i nawet od wrony (dł. 45-50). A już śmieszka (dł. 35-40) czy kawka (dł. 32-38) to przy srebrzestej maluchy. Zdjęcia na tej stronie dobrze ilustrują te różnice rozmiarów, porównując naszą mewę ze śmieszką (z prawej), kawką (lewy dół) i wroną (prawy dół).

Młoda mewa na bulwarze

Toruń, 8 października 2012

Wracam bulwarem z polowania na mewy, czaple i kormorany, a tu stoi duża młoda mewa, nic się nie boi, jak to młodzież. No i zagadka – jaka to mewa? Ja stawiam na srebrzystą, chyba w odmianie białogłowej (*Larus argentatus cachinnans*), ale pewien nie jestem. Może siodłata? Dorosłą siodłatą właśnie przed chwilą widziałem na łasze (zobacz stronę o niej). Może jakiś fachowiec pomoże?

Mewa siodłata

W październiku pojawiła się na naszej łąsce mewa siodłata. To największa mewa, w Polsce nie gniazduje, nielicznie zimuje i koczuje na wybrzeżu Bałtyku, w głębi kraju spotykana jest bardzo rzadko. Wyżej i obok zbliżenia, niżej szersze spojrzenie – siodłata z mewami, czaplami i młodym kormoranem.

Toruń, 8 i 24 października 2012

mewa siodłata z czaplami

Kormorany na Wiśle

Toruń, 24 października 2012

To była moja pierwsza myśliwska wizyta nad Wisłą. Potem wyjechałem, wpadałem latem do Torunia kilka razy, były na łasze wszystkie polskie mewy, nawet siodłata, były czaple siwe, ale kormoranów nie było. I oto dokładnie 3 miesiące po tym lipcowym polowaniu spotykam wśród mew i czapli dwa młodziaki (białe piersi). Miłe zaskoczenie. Na zdjęciu: dwa młode kormorany wśród mew (srebrzystych i siwych), z prawej czapla siwa i mewa siodłata z córeczką(?).

Ptaki na Wiśle

Toruń, 19 listopada 2012

Na koniec scena zbiorowa z listopada – sześć czapli, dwa młode kormorany, mewy (srebrzysta z córką, siwa, śmieszka, dwie siodłate) i wrona. Oznaczenie mew jest bardzo „przybliżone”; zdjęcie pozwala rozpoznać jedynie dwie siodłate i srebrzystą. Reszta to już moja życzeniowa wyobraźnia, żeby wszystkie cztery gatunki mew, a nawet wszystkie zarejestrowane tu w tym roku w moim obiektywie ptaki wodne, były na zdjęciu.

